

Haand, hvormed han snoede sin lille blonde Snurbart. „Vil du bare se . . . en Guds Røst fra Seminarie-dariet!“

„Du skal tie stille, siger jeg.“

„Tys!“

De to Mænd traadte i dette Øjeblik hen til Kredsen.

Den ene af Damerne, — en lille, i brunt Silke klædt Brunette med bløde Former og blide, overordentlig kvindelige, næsten lidt sødlige Træk — rejste sig og gik hen og gav Emanuel Haanden.

„Min Hustru,“ forestillede Doktoren.

„Det glæder mig at gøre Deres Bekendtskab,“ sagde hun i et saa blidt Tonefald, at det næsten lød som en fremmed Accent. „Vi har jo egentlig været Naboer nu i flere Aar, og det har altid forundret mig, at jeg aldrig paa en eller anden Maade har set Dem. Paa Landet træffer man dog ellers gjerne hinanden, synes jeg.“

Emanuel løftede sin Hat en Tomme fra Hovedet uden at forandre den alvorlige, lidt studse Mine, hvorunder han søgte at skjule en Usikkerhedsfølelse, som dette ham saa uvante Ceremoniel og de høflige Talemaader fremkaldte hos ham.

Doktor Hassing fortsatte med livlig Stemme Præsentationen.